

نے بابا دلو نا مزار نا رہی آن
گدری گان.....ای ٹھکان آچھا پارہ غا

کناناز و کنابولان

اسے زابول اس پکار مریک؟ ادا عشق

گلزار بلوج

نے کنابول کے اپنے کھاک اے توں ہر سا

آن لگدیگ انت آکن اکی ؟ و دا

پاریتھ: ”بن کنا مجھا! ای بولان نا

بند آتے کو، بیگل سہب اتوں سر

نے تھاری آن سہب انبارک روک آ

عشق اپنے اپنی زالیوں ڈغار امر بور

خیلی ع قیم توں تون ہمراہ کرسا روان

اٹ.....ای لکی نا بزور بالا داش عہر سا

شبوں نبود فوادن ہم اوار مرو..... باہر و

سر بلکن..... داسکان بادہ جان جی

آلم خیری کریغ غاصرس بن بک، دینو

تھن دا لگت خلک تک کدو اون عاخ

بگ ع ہم اوار دیو..... باہد جان نا حکم

ہندن اس دن کامی خسی لگائے..... ای

بادہ جان ناکم اکن ہر ہوک دادعا توں

اور اسٹ کے یا شیر جب (یا) کے شیر

چک خلا سہرا کن نازو ع آمن خنک

کیو، ولے پیچ مری نا سوب آن او

رخت اسے آن پاٹ کر بیٹ خارغ

ڈغار آ کار باری بند گاک، دیردی

ای کنیا سلامتی نازو کھانا

لگئی..... بادہ جان پارے کر نو جوڑ

ناعون آ بروک آک نیا سلامتی نازو کھانا

کروئی ع، چاکنی چاکنی کر کے، ہرانا

کے پارے کے پاکر نی آلم توں ادارن

سو ب رس زند گرد بیسا کرو؟ گڑا

کوون لانی نا کل کوک آ سر

اسے آن گذکر نیا سوچ دجاہم

کوون اوار مرو..... ہر اسٹ کے پاک

کوون لانی نا کل کوک آ سر

کوون اسٹ کے پاک

آیا.....ن جائی مردہ پرستاں؟

ہاں! نن اگہ ایسو تینی راجی ادب ناتھی ادیب
 ناکڑ دو کڑ دارنا جاچ علیمین تینا ادبی ادارہ غاتا
 یار آنم اغش کر بھرے، ہیبت ہموس جبار آ
 کاریم تے خوزتی اٹ اُرن تو دا سوچ نا
 یاری ٹھی ہم احسان تھنگ ناوے دا تو اونا حق
 ورندي ہاں اٹی ع او دُن کہ نن زنداث تینا
 نوشته کارنا اُست پڈی و حوصلہ نا بجائے
 اودے کھنگ آن گلڈ ایوارڈ ایک ہمو
 اودے زنداث امنٹے ایوارڈ و مالی مک
 اوڑتوں ہنداخ زاتی کست و کاڑ بے مہری
 بے مولی اونا اجزو آن انکار کیبینہ کہ او زندغا
 تفک؟

”کہنگ آن پدنما مہر ہم کہوک مریک“ نہ
اُرن تینا سیال ادیب وادی ب ادارہ غاتیا نگاہ
شاغن ہرا فک تینا ادیب عاخشرف و شان
بیخڑہ لے نتادیب کن ہرفون کا ہر عمل یہہ شوش
کن مریک جبار توں ہم ہندن مس کس کروں
تو ہعوم ہراتم جبار ے مہر ان گرج کس اوتم کس
اڑیفک الوال داسہ جبار ناپشت سند آک
بیچنکر خصوصی نمبر آک چھاپ مریرہ ہندنا تنا
مڑدہ پرستی نا پاش انگا شوت ع۔ دامڑدہ انگا
رسم نون اور نا ادیب ع ہم مڑدہ کر یے زند
اث نن تینا نو شنیت کار ع تھید نا پن اٹ کر یگک
ایتمه اختلاف ع رائے نا پشت اوڑا بے جا
اعتراف کینہ اودے مہر اٹ پھل آتا ہار
شاغنگ نا بجائے اودے ذاتی بدعا ایتمه
و لے کہنگ آن گڈواہ جی واد
کئے خلیس ع کے جبار آن گڈ بیویا سین مکل زند
اث اخہ بدحال ے ہندن اسحاق سوز اوڑان
زیات بے کس۔ فی الحال دا ارا نو شنیت کار کن
نن خاص مہر خپنہ بیرہ بانا باائع ناجی جی آن تو
کہنگ آن گڈ دا فیکن ہم ندر و سد خه مروں
اوڑان اسٹچ آسوج کرے کے سائیں جبار یار
ولے لیات تختن کے عطا شاد پار یئے:
نا جوڑی نادے تیبیت بھاڑکو اونکو دوڑدی ع
بد ہمودے کنا کہنگ آن گڈ
ساعت تیرکنگ زرس اونا مالی مک مرے تو
بریک قبرا کنا وا نالہ خلیک

بناء کیوہ پنان رب پاک ناہرا کے ہے چنی آ بھلا عالم و شاعر ایٹی میریک ہر تو ما زایغا ک گودی اُم جبیب و گودی انگا رکن آ تیا بیان کتنا گانے۔ 40 پندے دا ہم 1337ھ ملی چھاپ مٹ مہربان ۱۴۔ رب تعالیٰ دا کائنات پاکستان نا آ جوئی آن مُست پرگی ایلو اُم حنف آسک اسرہ الحق نا اجراء نا 1355ھ ملی چھاپ کتنا گانے۔ کتنا گانے۔

بپه مرے تو زندگی مشفر نکاہ اس۔ درخان نامدرسہ درس و تدریس برآہی زبان اُردو رسمی راستی کرے۔ وہیں الطلب فی ذکر نور الحبیب۔ دا کنگانے۔

پیش از آن بجزیه بسیار کوتاهی از این بحث در مقاله‌ای دیگر نوشته شده است.^{۱۰} این مقاله در مورد اینکه آیا مولانا عیسائیت نا خلاف حقوق انسان است یا خلاف مصلحت اسلام است مباحثه می‌نماید. این مقاله در سال ۱۹۴۷ میلادی در مجله علمی اسلامی «مکتب اسلام» منتشر شده است.^{۱۱} این مقاله در مورد اینکه آیا مولانا عیسائیت نا خلاف حقوق انسان است یا خلاف مصلحت اسلام است مباحثه می‌نماید. این مقاله در سال ۱۹۴۷ میلادی در مجله علمی اسلامی «مکتب اسلام» منتشر شده است.^{۱۲}

بندن مشتاق مدیہ نا یلہ حصہ عمولی ہے۔ بندن آتا تاریخ وار خواہ ہو۔ اگر ہیئت بھاز ز واشر شاغا او ہم دا قالہ میں علماء دینپوری صاحب نا تعلق کنگانے۔ نہ برآہوئی زبان و ادب نا تاریخ نا اوارس مہندادرک 1901ء میں اونا برآہوئی ادب نا امریکی دور یعنی تبلیغ داستان و رنائی۔ دا کتاب 8 پہنچ آیا عبد الکریم مینگل لکھا نے۔ مطالعہ کیم، قہ میں بھلے سیکھ کر۔ شش کتاب۔ راجہ نما۔ اسلام نما۔ آکام معلومہ حرمک۔ بندنا تالان۔ دا کتاب۔ شاعری۔ دی عالمی اشتغال حضرت مولانا

مظاہر عین و بنے ملے۔ سوچنے میں اسی تاب نے اسلام نا دور ان علوم مریک۔ ہندنا تالان عواد ادب سائری کی عوادی اسہار سرت اخبار۔ حضرت مولانا س نے براہوی زبان کی اور فتحیان ارث اوقتنا تباہ دوڑی براہوی زبان و ادب نا ایلو ورنائی نا غافلی تا بیان لکھنگا۔ محمد فاضل درخانی ناوفات آغم نا اظہار نظر بریرہ تو حضرت مولانا محمد عمر چھاپ مسر ہراقیان ارث اوقتنا تباہ دوڑی براہوی زبان و ادب نا ایلو ورنائی نا غافلی تا بیان لکھنگا۔ دیپوری صاحب براہوی ادب کی نئے مفہوم تضییف اسر۔ میٹ فارسی آن بھازنگا شاعر اور ادیباں اسر و لے داراں بیدس بیجیری ورنائی نامقابلہ نے تابروٹ دا کتاب بے لکھانے دا کتاب

جھر کو استار سینا مثال نظر بریک۔ مظہوم ترجمہ عربی تر مہ مر وک اوتھی علامہ دبپوری صاحب نا اسے کنگانے دا کتاب 1355ھ تھی علامہ محمد عمر دبپوری اس۔ خاص & مقام اسکے مولانا صاحبنا چھپ کنگانے۔ تحفۃ الامراء۔ دا کتاب فی مالدار یعنی حضرت مولانا اسکانی، اونا کم و بیش، کتابت اقصیل روانے۔

1882ءی سوئیڈی ویڈی اس ایون ایون میں ویں نہیں دن عیار۔ دا تاب نام حفظ الایمان۔ دا تاب نام ایک ایسا بندھاگے بران و حدیث باہد ناقعن عظام محمد اس پانزدہ سال نامہ 48 کتاب چھاپ مسونومولانا محمد عمر آئینہ قیامت۔ دا کتاب کوئیہ ٹھی 120 پچھے دا کتاب 1319ھ کی ٹھی ناروشنی کی اوتادینی فرض آتیان معلوم ٹھی امولانا ڈاہی نا شادگری کی کلام دیپوری نا گلان بھلا کاریم برائوی 1935ء نازلہ نا باروٹ عپیں زبان چھاپ کننگا نے۔ دا کتاب مولانا خرم داری کننگا نے۔

شگردم مس سال ٹیکت براہوئی خلوق آجھواڑس تما امدادنا تقسیلے تو نے ایلو ملک آئی ہدایت لمستورات۔ دا کتاب ٹی وضو تحقیقی عالمیکر کرے۔ دادے تھی دینی بلکہ براہوئی زبان و ادب ہم دانابرکت زنژلہ تا باروٹ ہم دا کتاب ٹی نوشته نیاڑی تیکن پیٹ و نصیحت نوشته دا نعم، غسل و ایلو اسلامی پا گیزگی تا تعالیٰ تھیں۔ مسیح، مختار، مختار، نا کر نے آتا، فیض، مختار، مختار، نا کر نے آتا۔

یہ ان چار ریاست ملکات کی ان یہ یا ب سر دا وحشیان نا رہیے۔
تاب نام ۲۷ پنچہ عدا تاب باروت یہ ات بیان نہ کئے دا
ورخان ڈھاڑری اسٹنگ مدرسہ اسکے براہوئی نشری ادب ٹیکان اوکیو بھلا تنیسیۃ الغافلین۔ دا کتاب 1936ءی 2222ءی چھپ کننگا نے۔ کتاب ناگل 24 پنچہ عدا اکتاب
اورے ہر پارغان دینی علم حاصل کننگ کاریم ہند ارارے۔ براہوئی ٹی قرآن چھپ کننگا نے دا کتاب ناشانزدہ پڑ داستان ایلس۔ دا کتاب فی اسے 1319ھ چھپ کننگا نے۔

کرن طالب علم آک بسراہ تو ہمودوقت پاک نا ترجمہ آن حقوقی اسلام نا او دا کتاب شاعری ٹی عوادی دین آن
ٹی درخان نا مدرسہ نا سارو سنجا لے جذبہ پین زیارت مس او فک پر گلی آن غافل مردا بندغاتے ظم نا ذریعہ اٹ
مولانا محمد فاضل درخانی نا الہ نا مار پین ریات فترت کریر پنت و شون کننگانے۔
حضرت مولانا عاصی اک بسراہ نامہ ۱۳۹۷ھ مولانا حالتہ الف مارکتا

حضرت مولانا عبدی حبی بی ننگی اس۔ برآ ہوئی سحافت نابانع، محضرت مولانا چہارتباو۔ دا تاب 1397ھی چہارتباو۔ دا تاب 1397ھی چہارپکنگا نے دا کتاب ناکول سی او رسالہ دینیات حصہ اول۔ دا کتاب اُن روشنائی اُن دلائل پیش کرنگا نے۔ علامہ محمد عمر دینپوری اوکیو وار توئی چہارپکنگا نے دا کتاب ناکول سی او رسالہ دینیات حصہ اول۔ دا کتاب اُن روشنائی اُن دلائل پیش کرنگا نے۔

عبدالجعی درخانی نا شاگردی ع اختیار پور سندھ آن چھاپ کرنے۔ دا توئی آ زایینہ نوشتہ کرنے۔ دانا 32 پنہ دا کتاب 1337ھ تی عبادت ناخ پانگنا نے اودعا ناقبوليٰ تی راسالہ نا چیف ایڈیٹر مولانا دینپوری اصل الامیان۔ دا کتاب گل شاہزادہ چھاپ کرنے۔ باروث قرآن و حدیث نا حوالہ کرے۔

مولانا محمد دینپوری نا سار بر ایهودی نا پیغمبر اسلام نبی اسلام نایق رساله دینیت حصہ دوم۔ دل ناب نا بندگانے دل ناب نا 112 پنجه عدا

مکالمہ

سر کارنا ادارہ غاک کوک پاڑو سے آن گڈ تو بندغ عوجہ و خون۔ نانا لا لجھیک نانا بودیک تو غصہ کست او بدل آتا
جا گا کہ کیرہ و لے ناراج اٹی تو داسکا نے تینیافنکار کن داخہ
و دی کر کوکو۔
جبار یار ناشاعری ناجاچ عاگہ خوڑتی اٹ بلکے تو ام مخراہ
ست اسوئی ہم و دی مت نے۔ فنکار تاکل جک جوڑ عتو
ملنڈ و کست و کاڑناؤ گواچی مریک۔ اگہ نانیام آن شنجدہ
کروکوٹھا کو خلفوکو فنکار قلمکار اس داخہ بے دردی اٹ
کائیں گڑا اندازہ کبوکہ بے شنجدہ غا فنکار آک امر
زندے تدقیق گھٹی ع۔ جبار تینا دوست او قریب آتے آن
سل گھلہ مند اول گھلہ مو قیان کس ہر افک ادا ناشاعری عتو
پسند کر ریوہ و لے جبارنا ہتھی آشرف آن بے خبر سر۔
جبار یار نا پن نادا کلم نا مک اٹ ای ہنداخو است کیوہ
گڑا اس ادارہ ”ٹلار“ آمبار تینا نمبر او بیات آتے اٹ
کہ ہیت شاعر نامرے تو شاعری مغزاٹی تھنگے۔ زندان اہر
میدان اٹی بد رگی جا گکہ کرینے۔ دادرگی عالمی سیاست
بد ع دادرگی نامخت ہر اڑے جوانو کماش اس و دی
کنگانی ع۔ و لے دا ہم خلیس ع کہ اگہ دا ٹک متو تو
دامار کنگانی ع۔ دا ہم اوتا شایش کنگ اٹی تینے
دافترا و ام آتے دیر شیف کروئے۔
شاعر قلمکار اس کاٹم ہرنے اودے دوبے غاتا گواچی کنگے
توم آک تینا کماش، قلمار و فنکار آتے و امدار کر فپسہ۔
بلکن اوترا و ام آتے شیف کیوہ۔ اینونا بدل مرکا زمانہ
ٹی اگن ارن ارن تو ن ایلو قفا اوتینا فقا و ام آتے شیف کنگانی
اکن حالا لکن دا و ام افر دا سودع۔ او دا سودع آتا شایش کنگانی
فلکر کروک آتے آن جوڑم مک بندار خلاط طان فلکر کروکا

ن تینا ادب ثقافت، سیاست، تجارت ہرگز انچھ آں جوڑ آبند غ آتے ناجو کنگئے، جبار آمبار بے وس کنگئے، ملند و سترہ کھلونا اس خیال کنگئے، اودے گیرام دنگے اونا تا بدل آن۔ ہرادے نن زند او انسانیت نا بنائے تینا بدو ویل آن کرین نن نک او احسان آتا باریم آتے شیف رنداٹ ہمو کا تے خلشنگے۔

نہ انسان نا زند و بود انا
معیار آک بدل مریرہ۔ دانا کل
بد شاعر ادیب آبریک۔ شاعر شیخ پارے
نہ ناول نوشتہ کرے اونا درستی راستی
و سنبھال اٹی داخ مُستی ہنگ کتورہ انتی کے او فک
شرف ہم ہندادے۔
طلے بخش آتے آن تعلق تھوکا بندغ آتا توں
تی تیئی احمد در شیفی بڑی برے او فتے آ
تمپک۔ نہ تیئیت او بخش انا بندغ آک دا
مڈ اس الوک او تینا پیٹھن پوشکی آ زندہ سل
ایلوتے ولدا ہم چھکونہ چھکنکو کوپا اس ارے ہراتیہ
پوشکی آ زندہ ہ۔ جبار یار قون اگہ او نا خاؤن کا بنہ
سو گومکہ کم از کم جبار یار دا بے بندغی نا دڑ آتا
رو ادیب نا لائی تے آ اودے رسنگوکا
متک۔

جوہر بنگلوری

مولانا محمد عمر دینپوری ۱۰۴۴

مطالعہ ۶ کیمن تو نے بھلوبھلو سٹیک شش کتاب۔ براہوئی زبان اُنی نظر بریرہ تو حضرت مولانا محمد عمر چھاپ مُسر ہر افیان ارشاد اوقاتی تینا دروٹی براہوئی زبان و ادب نا ایلو ورنائی نا غافلی تا بیان کنتگانے۔ مُحمد فاضل درخانی نادوات آغم ناظہار دینپوری صاحب براہوئی ادب اُنی نے منظوم تصیف اُثر۔ مہت فارسی آن بھازگا شاعر او ادیباًک اُسر و لے داڑان بیدس پیری و درنائی نامقابلہ نا باروث دا کتابے لکھانے دا کتاب کنتگانے۔ اُوتیشی علامہ دینپوری صاحب نا اسے کنتگانے دا کتاب ۱۳۵۵ھ اُنی چھاپ کنتگانے۔

درس تدریس و تصنیف و تایف نا کاریے پدی شروع کرے ہندنا کتاب ۱۳۵۵ھ اُنی چھاپ داغنے جتائی ناخچو کنے آ کپکے خواردشم نانیما پین جاگا کس پاک نا ملاؤان۔ دا کتاب نشری عدا کتاب نا ۱۴۴۱ھ پندرہ دا کتاب ۱۳۴۸ھ اس وارناغن تو ناجران مسوٹ۔

دوران بیت اللہ نما زیارت ناسعادتے ہم حاصل کرے اودا ان پُر گروں بد ۱۴۴۱ھ پندرہ دا کتاب ۱۳۴۸ھ اس وارناغن تو ناجران مسوٹ۔

کتابے کے خواہ دشمن نانیما چھاپ کنتگانے۔ داٹی دا پانگانے کہ انت حال آینا کا وچند روازونے ناخنا باطن ونا کاریم تینی خل شاغنگا نا ۱۸۸۲ءی مسٹونگ اُنی ودی مس اونا ایہن تو اینو اسکان اونا کم و بیش حفظ الایمان۔ دا کتاب نا کل کتاباتا تفصیل دُن اے۔

بادہ ناپن عط محمد اس پانزہ سال نامنر ۱۲۰۷ھ عدا کتاب کوئی نہ قیامت۔ دا کتاب کوئی نہ تارشی اُنی فرض آتیان معلوم یارنا چیڑھ غذا فقتم نانیشا یک نظر بر تو عاشق ای محبوب اریث نازی بیانگا مونا کوشت کر سکا ہنار ہافتے کے او خوش تختوں او اوفتا مقابلہ ہے ہم تینکن خراب ہند سمجھنے کے او مرک آن ٹرک اے۔ مشک نادر ناشر مہ او تماخن تا کنا ۱۹۳۵ءا نازل نہ لاما باروث عہ بیان زبان چھاپ کنتگانے۔

دینپوری صاحب نادا بڑزا شعر ایتیان چاکر۔ ۱۳۶۶ھ اُنی نور محمد موسیانی دا پاک ع ختم کرے۔ مولانا صاحب زبان اُنی قرآن پاک نا تزجمہ ع کہ تیڈھونو مفصل و مدل ع کتاب اک دا علی نا اسے کتاب ایتنا شعری ترجمہ زلزلہ نا وجہ اے علمی او بے چینی کنتگانے۔

اسے غریبو ارایاں تعلق تھا کہ بچنک ہرادے اوک ۱۹۱۴ءی تکمل کریے۔ سئی اُرانا کاریم تیون او روار مدرس قرآن پاک ناچھپائی کرن و دُریره نور محمد پاک۔ دا کتاب اُنی کوئی شہرنا تباہی و مثال حال۔ دا کتاب اُنی عام دینی غرض کفن دفن، نماز جنازہ او داڑان دیندار و عالم اسرہ۔ اوفتے اوكان چیپ جھالا و ان نا علاقہ غان ہم سچ بھلکہ۔ مونی خوانگ کن خان بھلکوئی مسہ ہزار روپی تیس و ایلیودھو حویل نا خلق آتا تباہی او بند دنگا۔ معاملہ تاوضاحت کنتگانے۔ دا کتاب بیدس دین نابے شمار مسلسل آتے تفصیل کیک آبادان ٹرک خلق ہمایوں اُنی ۱۹۱۶ءی شائع مس دانگل ۴۶ پنچ کہنگ نامقدار او پی مروکا تا مقدار ہم ۱۹۲۲ءی شائع مس براہوئی مغلوق

مولانا عبد الغفور ہمایوں نا مدرسہ فی مفت تعلیم کنگا۔ ہر انکا کہ ہمودقت توک عداؤن بیدس ملک آتا گک و اریر۔ شاگرد مس مسال فی کتب متداولنا فی نسبہ برآہوئی حقوق آبھلوارش تما امدادنا تفصیلے تونے الیومک آتینی ہدایت المستورات۔ دا کتاب فی وضع 1936ء فی چھاپ کنگانے۔ دا پارہ سی، دافع الوساوس، مجموعہ ضبط سرح اوقيان فاکدہ بلگن کشروع کریر اوتفا تحصیل عالمی کرے۔ دادے تیڈی بلمہ راہوئی زبان و ادب، ہم دانابرکت زلزلہ تا باروٹ ہم دا کتاب فی نوشہ نیازی تیکن پیٹ و نصیحت نوشنے دا تتمم، عسل و الیو اسلامی پائیگزی تا کتاب بیرہ نثری ع و ترجمہ اسے دا اصول سنت نام حق، محمود نامہ پند نامہ تالان کروکاری تعلیم و تنبیغ آن بجا ز تعییم کرن چکا ریاست قلات فی آن فیض یاب مسر دا وحشکان نا کرینے۔ کتاب ناگل 32 پنه دا کتاب باروٹ تفصیل اٹ بیان کنگانے دا کتاب فی غُد دینی عوادفعہ۔ شروط الصلوات، ترغیب الجامعة، تنبیه فاکدہ بلگر۔

درخان ڈھاڑی اسٹنکا مدرسہ اسکے برآہوئی نثری ادب فی گلگان اوکیو بھلا تنبیہ الغافلین۔ دا کتاب 1936ء فی کاریم ہندادارے۔ راہوئی فی قرآن چھاپ کنگانے دا کتاب ناشانزدہ پنه داستان اپیس۔ دا کتاب فی اسے 1319ھ فی چھاپ کنگانے۔

کتاب 1349ھ فی چھاپ نور الحیب، قادرہ برآہوئی دعوت اسلام، دوست تھاکہ ہندا دروان اوتفا مار اورے ہر پارغان دینی علم حاصل کنگ

کن طالب علم آک مسرو تہمود وقت پاک نا ترجمہ آن مخلوق فی اسلام نا او دا کتاب شاعری فی عادی دین آن بزرگ او شیطان نایام فی گپ او تران
لی درخان نا مدرس نا سارو سننجا لے جذبہ بین زیارت مس او گلک پرگی آن غافل مردکا بننگا نے نظم نادریه اٹ
مولانا محمد فاضل درخانی نا اللہ نا مار بین زیارت نفرت کریر۔ کتاب نا ۱۲۱ پنه دا کتاب نا اندازی بیان کنگانے دا کتاب نا
درخانی و گڑاس مکتبہ برآ ہوئیہ شکار پور آن پد بھار غمزدہ مس او ہندارا بھلا غی
حضرت مولانا عبدالگنگ فی اس۔ برآ ہوئی صحافت نابایع ہم حضرت مولانا جہالت بانو۔ دا کتاب ۱۳۹۷ھ فی چھاپ کنگانے۔
لی پردہ نا باروٹ قرآن و حدیث نا سودائے خام۔ خواجہ دینپوری نا شعری سندھ آن شائع مسوون دا کان بیدس سلکن کو ہندرا سوب آن او ۱۳۶۸ھ

مولانا دینپوری صاحب 1899ء آن علامہ محمد عمر دینپوری اوکیو وار توئی روشانی کے لالک بیش لعنگا۔ مجموعہ ادشاعری میں غزل ناگل گھر ج علامہ صاحب تحریک خلاف ریشمی برطانی 1948ء میں زیرینت مولہ ضلع چارپہنچ۔ دا کتاب میں اسی اول رسالہ دینیات حصہ اول۔ دا کتاب بی خ العابدیت۔ دا کتاب میں دعائے آتے پور کریں۔ دینی عقیدہ سوال جواب ایمان کعنگا۔ رومال تحریک میں ہم بخش ہلک اوہ تینا قلات میں تپاخت کرے۔ 000 1900ء اسکان ہندوارے مولانا رسالہ ”اعلیٰ“ ناپڑت 1923ء میں 1 دین عبدالحی درخانی نا شاگردی ع اختصار بور سندھ آن جھاب کرنے۔ دا توئی آزادی فوجی نوشہ نہ کعنگا۔ دانا 32 بنے دا کتاب 1337ھ میں نامہ تقدیم کیا۔ افغانستان آجھی اتفاقات میں بخوبی کر جائے۔

رسالہ نا چیف ائمہ مولانا دینپوری اصل الایمان۔ دا کتاب گل شانزدہ چھاپ گئے۔
باروٹ قرآن و حدیث نا حوالہ محبوب جانی نازٹ بروکا
مولانا محمد عمر دینپوری نا شمار برآ ہوئی نا تینیٹ اسکے اوٹا سب ائمہ راک اوٹا پسند آتی تالان عدا کتاب فی اسلام ناخیخ رسالہ دینیات حصہ دوئم۔ دا کتاب نا تینگانے دا کتاب نا 112 پنچھے دا درود غماتے زیادہ کروکا

